

Cô Gái Điếm Và Người Tu Sĩ

© Nguyễn Thế Duyên

Source: <http://nguoiphuongnam52.blogspot.com>

https://chotramnguoinhaque.files.wordpress.com/2020/09/66690-il_570xn.1216744092_9aaj.jpg

Tên cô là Bạch Liên, bông sen trắng giữa đầm lầy hôi thối và nhơ nhớp. Nhà cô đã hai đời làm điếm. Mẹ cô và bây giờ lại đến cô. Cô không biết cha mình là ai. Khi đã khôn lớn, sau một lần bị khách hàng bạo hành cô đã hỏi mẹ

– Bố con là ai?

Bà đã ngạc nhiên nhìn cô và hỏi lại.

– Mà muốn biết để làm gì?

– Để con mang xăng đến đốt nhà lão! – Cô nói và nhìn mẹ với một ánh mắt đầy thù hận. – Sao lại có loại bố để cho con mình ra nông nổi này.

Vừa nói, cô vừa chìa cái váy bị khách hàng xé rách bươm ra trước mặt mẹ và dùng nó để lau hai hàng nước mắt.

Nghe cô nói, mẹ cô bỗng run bắn lên. Người bà lão đảo như muốn ngã. Hình như có một cái gì đó đánh rất mạnh vào trong tiềm thức của bà. Bà ôm lấy cô ghen ngào.

– Mẹ cũng không biết bố con là ai cả. Có lẽ là tại mẹ! Kiếp trước chắc là tại mẹ sống không ra gì, một kiếp của mẹ không trả hết nợ nên đến con vẫn phải trả nợ thay.

Sau lần nói chuyện ấy, mẹ cô tự nhiên rất chăm đi lễ chùa. Lần nào đi lễ, bà cũng dắt cô đi theo.

Nhà cô ở cạnh một ngôi chùa nhỏ. Chùa của làng. Mỗi khi đi lễ, bà bao giờ cũng bắt cô quỳ bên cạnh mình, ngước mắt lên nhìn vào pho tượng phật tổ, với ánh mắt thành kính và có một cái gì đó như một sự van vãn, cầu xin, bà khấn nhỏ trong miệng nhưng vì ngồi bên cạnh nên cô luôn nghe thấy.

– Con chẳng dám cầu xin đức phật điều gì. Cuộc đời con, cuộc đời con con đã quá khốn nạn rồi, nhưng con xin người nếu như kiếp trước con đã làm nên tội lỗi gì thì cũng xin người hãy tha cho cháu của con.

Từ khi bà biết đi lễ chùa cho đến khi bà mất, bà luôn luôn chỉ cầu xin duy nhất có mỗi một điều ấy. Trước khi mất, bà bảo cô dựng bà dậy, tựa lưng vào tường, bà nắm lấy tay cô.

– Con ạ! Mẹ nói điều này con phải nhớ cho kĩ. Cuộc đời những kẻ làm gái điếm như mẹ con mình chẳng hi vọng có một gia đình yên ấm đâu. Con hãy có lấy một đứa con để làm niềm vui trong cái cuộc sống khốn khổ này. Nhưng con đừng như mẹ, có con với bất cứ kẻ nào mà phải chọn lấy một người đức hạnh mà xin lấy một đứa con thì mới hi vọng may ra nó thoát khỏi số kiếp này.

Nói rồi bà nhắm mắt lại, một dòng nước mắt lo lắng trào ra lăn dài trên gò má đã nhăn nheo vì năm tháng, cực nhọc và lo lắng.

Cô là dân ngụ cư nên làng không cho đất để chôn cất mẹ mình. Cô lại không có tiền để mà mua đất. Những người hàng xóm thương hại cô bèn bảo.

– Hay là mà sang bên chùa xin sư thầy cho chôn cất mẹ trong đất của chùa.

Chẳng còn cách nào khác, hôm sau, cô mang một đĩa hoa quả vào chùa xin gặp sư thầy trụ trì.

– Bạch thầy! Mẹ con vừa mất hôm qua. Con là dân ngụ cư nên làng không cho chôn cất tại nghĩa trang của làng. Con xin thầy cho con được chôn cất mẹ con ở trong đất của chùa. Nếu được thì từ nay trở đi con xin suốt đời quét dọn cho chùa.

Nhà sư nhìn cô với ánh mắt đầy thương cảm rồi không hiểu tại sao ông ta nhắm mắt lại, một tay lần tràng hạt, một tay đưa lên trước ngực hành lễ.

– Mô phật! Nhà chùa đồng ý cho con chôn cất mẹ mình trong đất của chùa. Nhưng con không cần phải quét dọn chùa cả đời để đền cái ơn ấy mà con hãy lên chánh điện thắp một nén hương cắm vào dưới chân của đức phật tổ để tạ ơn ngài.

Cô gái vâng lời lên chính điện thắp một nén hương và theo như lời dặn của sư thầy, cô không cắm nén hương vào bát hương mà len người lách qua những chỗ chật hẹp để cắm được nén hương dưới chân phật tổ. Không hiểu cô động vào cái gì mà bức tượng bỗng nghiêng đi. Hoảng hốt, cô kêu lên một tiếng và ôm lấy pho tượng giữ cho nó khỏi đổ.

Trong trai phòng, nghe tiếng cô kêu, sư thầy vội vàng chạy lên và giúp cô dựng lại pho tượng cho ngay ngắn. Cô buồn rầu nói với sư thầy.

– Có lẽ tại thân thể con nhơ bẩn nên phật tổ không muốn nhận thể hương của con chăng?

– A Di Đà Phật! – Nhà sư niệm một tiếng phật hiệu rồi chăm chú nhìn cô hỏi lại. – Con không thấy bàn tay của người đặt lên đầu con sao? Không phải người không muốn nhận nén hương của con đâu mà là người cúi xuống để xoa đầu con đấy.

Cô ngẫm lại và nhận thấy đúng là khi bức tượng nghiêng đi, bàn tay của bức tượng đặt ở đầu mình.

Tối hôm ấy, nhà chùa huy động những già trong làng đến tụng kinh cho mẹ cô suốt đêm. Sáng hôm sau, tất cả lại đưa mẹ cô sang bên chùa chôn cất bà trong khuôn viên của chùa. Đích thân sư trụ trì mặc áo vàng gỗ khánh, tụng kinh dẫn đầu đoàn người. Dân làng thấy thế kéo nhau đến xem rồi không biết từ lúc nào, tất cả đều nhập vào đoàn người đưa mẹ cô đến nơi yên nghỉ cuối cùng thành ra đám ma của mẹ cô trở thành một đám ma đông nhất xã.

Sau bốn mươi chín ngày của mẹ, cô bắt đầu thực hiện lời hứa của mình. Sáng nào cô cũng cầm chổi sang bên chùa quét dọn. Chùa làng đất rộng nhưng khách thập phương không có nên nghèo. Mọi công việc của chùa đều do những già làng cùng góp tay lo liệu. Nhà chùa không có sư, không có tiểu, chỉ có những bà già trong làng ban ngày rồi việc thường kéo nhau ra chùa giúp nhà chùa những việc vặt, vừa làm vừa nói chuyện với nhau cho vui tuổi già theo cái kiểu “Trẻ vui nhà, già vui chùa”, nên chùa cũng không được phong quang sạch sẽ cho lắm. Thường các bà chỉ chú ý quét dọn mỗi cái khoảng sân chùa chỗ chính điện và trai phòng của sư thầy, còn những chỗ khuất trong chùa cỏ và mạng nhện chẳng đầy. Nhất là mấy cỗ tượng phật, những kẻ nhỏ khó lau bụi bám nhiều năm không ai lau chùi nên trong vô cùng thảm hại.

Từ ngày có cô sang giúp việc dọn dẹp, chùa thay đổi hẳn. Một hôm, sau khi đã quét dọn xong, cô đi ra chỗ mộ mẹ thắp một nén nhang. Cô ngồi xuống bên cạnh ngôi mộ trầm tư nhìn khói nhang bay lên.

Chiều buông xuống một màu tím nhạt. Mọi nhà đã bắt đầu nổi lửa nấu cơm chiều, khói bắt đầu bò lan trên những mái nhà trong xóm. Tiếng lũ trẻ con nô đùa vọng đến chỗ cô ngồi khiến tự nhiên cô gái cảm thấy trong lòng mình trống trải. Từ khi mẹ mất, cô mới hiểu rằng trong mọi nỗi khổ trong đời, cô đơn mới là điều đáng sợ nhất. Ngày xưa, khi mẹ còn sống, cô khổ hơn bây giờ nhiều vì còn phải nuôi mẹ. Bây giờ mẹ mất, cô cảm thấy chông chênh. Cô cần một chỗ để làm nơi nương tựa cho tâm hồn mình. Một mối và chán nản, cô thiếp đi. Cô thấy mẹ mình đi về, đến ngồi bên cô, Bà nắm lấy bàn tay gầy guộc của cô và bảo: “Con! Hãy nhớ lời mẹ dặn” Nói xong bà biến mất. Cô bừng tỉnh thì thấy sư thầy đang đứng nhìn mình.

– Mô phật! – Thấy cô thức dậy, sư thầy chấp một tay trước ngực niệm một tiếng phật hiệu và bảo
– Con thấy mệt sao không vào trai phòng nhà chùa mà nghỉ sao lại nằm ở đây?

Cô hấp tấp đứng dậy. Nhìn vào mắt nhà sư, cô chợt nhận thấy trong con mắt ấy có một cái gì đó dằng dầy như sương như khói mênh mông và bất tận. “Hãy nhớ lời mẹ dặn” Tự nhiên tiếng mẹ cô trong giấc mơ vang lên trong tâm trí. Cô rùng mình! Mẹ! Phải chăng mẹ muốn báo cho con biết đây chính là người ấy?

– Chùa nghèo không có gì để có thể giúp con. – Nhà sư nói với một giọng trầm buồn. – Ta rất tiếc.

Tối hôm đó, cô trần trọc không sao ngủ được. Tiếng mõ tụng kinh đêm từ chùa bay sang, trầm tư nhỏ từng giọt vào lòng làm cho cái cảm giác trống vắng cô đơn trở nên đáng sợ. Cô ngồi dậy nhìn sang bên chùa. Cốc! Một làn hương trầm bay theo tiếng mõ khiến cho cô như một kẻ mộng du. Cô bám vào tiếng mõ lần đi và rồi bất chợt cô thấy mình đang đứng ở cửa chính điện. Hoảng sợ, cô thu người nép vào bên cạnh cửa.

Chính giữa điện, một pho tượng sống đang ngồi, mặt hướng lên nhìn không chớp vào pho tượng phật tổ, một tay lần tràng hạt, miệng lầm nhảm tụng kinh còn tay kia thả từng tiếng mõ khoai thai vào đêm. Nhìn cảnh tượng ấy, trong cô dâng lên một cảm xúc thần bí, vừa ngưỡng mộ, vừa kính trọng. Nhưng trên hết là một ý nghĩ chợt bùng lên trong tâm trí cô

“Con phải tìm lấy một người đức hạnh mà xin lấy một đứa con” cô nhớ đến lời mẹ dặn. Còn ai đức hạnh hơn cái người đang ngồi kia? Mình phải quyến rũ cho được người. Cô gái tự nhủ.

Cô định bước vào trong điện để thực hiện ý định của mình. Nghe động, tiếng tụng kinh dừng lại.

– A di đà phật! Muộn rồi con còn sang đây làm gì?

Nghe nhà sư hỏi. cái mạnh bạo lúc ban đầu của cô biến mất. Cô lúng túng.

– Bạch thầy...

Rồi cô dừng lại chẳng biết nói gì. Nhà sư từ từ quay đầu lại nhìn cô với ánh mắt trang nghiêm và bao dung. Nhìn ánh mắt ấy, cô hiểu không thể dùng cái cách mà cô vẫn thường dùng với khách hàng của mình để quyến rũ người. Nhìn ra ngoài sân chùa, đêm rằm, trăng sáng vằng vặc, một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu.

– Bạch thầy! Trời nóng bức quá, nhà con lại không có giếng, con xin thầy cho con sang tắm nhờ ở giếng của chùa.

Nhà sư gật đầu đồng ý.

– Từ nay con không cần phải đi gánh nước nữa. Cần con cứ sang giếng chùa mà dùng

Nói rồi nhà sư quay lại tiếp tục buổi tụng kinh tối.

Giếng chùa ở xé bên góc sân đối diện với chính điện. Hơi ngần ngừ một chút. Một chút thôi, rồi gái bắt đầu trút bỏ quần áo của mình. Ánh trăng bàng bạc thoa một lớp phấn mỏng lên tấm thân vốn đã trắng nõn của cô. Cô hơi nghiêng người lại hướng toàn bộ tấm thân kiều diễm của mình về phía chính điện và lắng tai nghe.

Cốc!... Cốc! ... Tiếng mõ giòn và trầm tư như tan loãng trong ánh trăng, Thong thả và điềm tĩnh. Có lẽ người không biết là mình đã ở bên giếng. Cô thầm nghĩ. Cô cầm lấy cái gàu thả thật mạnh xuống giếng rồi kéo lên một gàu nước. Xối thật mạnh gàu nước lên cơ thể mình. Một cơn gió mạnh từ cuối vườn thổi đến nâng mái tóc cô bay lên. Ánh trăng trượt trên lớp nước mỏng trên cơ thể cô loáng lên như một ảo ảnh. Cô lắng tai nghe.

Cốc!... Cốc! ...Cốc Tiếng mõ vẫn điềm tĩnh thong thả điểm từng tiếng một không hề bán loạn.

Từ đấy, tối nào cô cũng sang sân chùa tắm. Tối nào cô cũng lắng tai nghe và tiếng mõ chưa tối nào bắn loạn.

Đã gần hết thời kì trăng sáng, Cô gái hiểu, mình không thể quỵến rũ nổi một bậc chân tu. Cô vô cùng đau khổ. Nhưng cái lòng kính trọng người thì không vì thế mà giảm đi mà ngược lại nó càng tăng lên trong cô gấp bội.

Sáng nay cô cầm chổi đi sang quét chùa. Sư thầy đi vắng. Cô lên đại điện tỉ mẩn lau bức tượng phật tổ cho đến khi bức tượng sạch bóng. Lau xong, cô ngược lên nhìn vào khuôn mặt phúc hậu của pho tượng và thốt lên một lời cầu khẩn.

– Con xin người hãy cho con người đệ tử của người.

Nói xong, nước mắt cô tự dưng lại trào ra.

Lau xong chính điện, cô đi ra mộ mẹ thắp hương cho bà. Cô ngồi xuống bên cạnh mẹ, tựa lưng vào nắm mộ trong lòng buồn rầu khôn xiết.

– Mẹ ơi! Con không thể lay chuyển được người.

Cô thì thầm với mẹ và rồi cô cứ thế thiếp đi. Cô mơ thấy mẹ mình trở về ôm cô vào lòng.

– Sao con ngốc thế! Làm sao con có thể quỵến rũ được một người đã bước qua ngũ giới. Nhưng nếu con cầu xin người thì có khi lại được con ạ.

Cô bừng tỉnh. Ngay tối hôm đó cô đi sang bên chùa định theo làm theo lời mẹ dặn. Đến cửa đại điện, khi nhìn thấy cái bóng dáng ngồi nghiêm trang của sư thầy trước phật tổ thì cô lại nghĩ “Không được! Đây là một việc rất thiêng liêng và hệ trọng, mình cần phải giữ mình cho sạch sẽ và sám hối những tội lỗi của mình trước đức phật thì may ra ngài mới cho mình được toại nguyện”. Nghĩ rồi, cô lùi lại, quay lưng định trở về thì nghe thấy tiếng nhà sư bảo.

– A di đà phật! Con đến có việc gì? Sao không vào mà lại quay về?

Vừa nói, nhà sư vừa quay hẳn mình lại phía cô. Cô bước vào, chắp tay quỳ trước mặt nhà sư.

– Bạch thầy! Con xin thầy cho con được xá tội trước đức phật trong bảy tối để rửa sạch thân thể mình trước khi con muốn cầu xin người một việc.

Nhà sư nhíu lông mày suy nghĩ một lúc rất lâu rồi quay người lại ngược nhìn lên bức tượng phật tổ ở trên cao như muốn hỏi ý kiến của ngài.

– Con hãy ngồi xuống bên cạnh ta và hãy bắt đầu xá tội về những tội lỗi của mình từ đêm nay.

Cô vâng lời, ngồi xuống bên cạnh nhà sư, nhìn đăm đăm vào bức tượng phật tổ.

“Con không có tội dù cho cơ thể con như rắn! Con chỉ có một cái tội duy nhất là dám mang cái thân rắn này để xin ngài cho con một người đệ tử bằng thanh, ngọc khiết đến nhường kia”

Nước mắt cô trào ra. Lời xá tội hòa vào khói hương lan tỏa khắp đại điện.

Hết đêm thứ bảy, khi buổi tụng kinh đêm kết thúc, nhà sư đứng dậy và bảo cô lên trai phòng cùng với mình. Nhà sư bảo cô.

– Bây giờ con muốn cầu xin ta cái gì con hãy nói ra.

Cô gái quỳ xuống, lạy nhà sư ba lạy và cứ quỳ nguyên như thế cô nói.

– Bạch thầy! Con nghe đức phật dạy: “Cứu một người còn hơn xây bảy tháp phù đồ” vậy nên con cúi xin người hãy cứu vớt cuộc đời con.

– Vậy con muốn ta cứu vớt cuộc đời con bằng cách nào?

– Con xin người hãy cho con một đứa con.

Cô nói điều mình cầu xin ấy bằng một giọng điềm tĩnh. Hình như với cô, đây không phải là cái điều gì xấu xa mà là một điều cầu xin rất chính đáng không hề có một chút nhục dục bên trong.

– Con nói sao?

Nhà sư hoảng hốt hỏi lại. Cô gái nhắc lại lời cầu xin của mình và nói thêm.

– Con biết, cơ thể con như bản không xứng để cầu xin người điều này nhưng con không còn cách nào khác.

Nhà sư thở dài một tiếng, niệm một câu phật hiệu.

– Không phải ta chê cơ thể con như bản. Con đã trong sạch sau bảy ngày sám hối. Nhưng sao lại là ta? Một đứa con! Điều đó con có thể xin ở bất cứ người đàn ông nào.

– Bạch thầy! Có lẽ tại kiếp trước mẹ con mắc vào tội lỗi quá nặng nên một đời mẹ con không thể trả hết mới kéo sang tận đời con. Thân con đã ra thế này thì chắc rằng con không thể có được một gia đình yên ấm. Nhưng con là đàn bà, con cần một đứa con để làm chỗ nương tựa cho tâm hồn và cuộc đời mình nhưng mẹ con sợ rằng con của con cũng lại vướng vào cái kiếp nạn này nên trước khi mất, bà có dặn con hãy tìm một người đức hạnh để xin lấy một đứa con. Ngoài thầy ra, con tìm đâu được một người đức hạnh nữa đây?

Nghe cô nói, nhà sư đứng lên bảo với cô.

– Con hãy cứ đợi ta ở đây, rồi nhà sư đi lên trên chính điện. Cô nhìn theo, dáng ông đi như lao về phía trước. Đột nhiên cô nghe thấy tiếng mõ vang lên dồn dập

Cốc! Cốc! Cốc!... Cốc! cốc! Cốc ... Ba tiếng một, đánh và dồn dập. Tiếng mõ như muốn phá tan đi màn đêm. Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng cô được nghe một tiếng mõ bản loạn. Đột ngột tiếng mõ tắt lịm. Lặng đi một lúc rất lâu, lâu đến cái mức những mảnh vỡ của đêm từ từ tụ lại để cho ánh trăng giát một màu vàng lên nó. Rồi tiếng mõ lại nổi lên.

Cốc... Cốc... Cốc... Từng tiếng một trầm tư và sâu lắng. Một lúc sau nhà sư đi lên trai phòng bảo với cô với một giọng bình thản.

– Con cởi quần áo ra đi!

Sáng hôm sau cô ngủ dậy muộn, cô đã chết lặng khi nghe người ta bảo: “Tối qua sư thầy đã viên tịch”. Cô chạy vội sang chùa mở cửa vào trai phòng, giữa tám ga trải giường cô thấy một vệt máu đỏ tươi. Cô lấy kéo cắt một băng vải đúng ở chỗ có vệt máu gấp thành một cái khăn tang chít vội lên đầu rồi đi như chạy lên chính điện.

Xác của nhà sư đã được mọi người hạ xuống đặt ngay ngắn giữa phòng. Cô phục xuống bên xác ông và ngất lịm.

Cô thấy mình bị đẩy vào một gian điện to lớn. Giữa phòng là sư thầy đang quỳ dưới nền nhà. Đứng cạnh sư thầy là một người có bộ mặt dữ tợn trông giống như những bức tượng hộ pháp mà cô vẫn thấy ở nơi đình chùa. Người ấy chấp tay vái một vái và thưa.

– Bẩm sư tổ! Tên nhà sư này đã dan dâm với một cô gái, chúng con đưa lên đây để người định liệu.

– Không phải! – Cô kêu lên và chạy lao ra giữa điện quỳ xuống bên cạnh nhà sư. Cô ngược nhìn lên và nhận ra đức phật tổ đang ngồi trên một toàn sen, chung quanh có rất đông người. Cô không chấp tay như mọi lần mà dùng hai bàn tay bóp chặt lấy ngực mình để thể hiện sự đau khổ cùng cực. – Sư thầy không phải là gian dâm mà là cứu vớt con.

Cô kêu lên!

– Con đừng bào chữa cho ta. – Nhà sư nói với vẻ mặt điềm tĩnh không lộ chút gì của sự lo lắng hay sợ hãi. – Ta đã phạm vào giới luật và ta phải chịu sự trừng phạt.

– Không phải vậy. Chính con...

Cô định trình bày cho đức phật tổ biết nhưng người xua tay bảo.

– Chúng ta biết cả rồi. – nói rồi ngài quay sang bên phải hỏi người đứng ngay bên cạnh. – A nan! Người thấy thế nào?

Người ấy chấp tay lại thưa.

– Bạch thầy! Nếu đã là luật thì không ai được phép vượt qua.

– Còn người! Ca diếp?

Phật tổ quay sang hỏi người đứng cạnh bên tay trái. Người đó cũng chấp tay lại kính cẩn nói.

– Bạch Thầy! Con cũng nghĩ thế.

Sắc mặt của phật tổ tỏ vẻ tức giận. Điều đó làm cô gái lo lắng. Đức phật là người buồn vui tức giận không để lộ ra ngoài mà sắc mặt người thế kia thì sư thầy nguy mất. Nghĩ thế cô vùng đứng dậy, bao nhiêu sợ hãi biến mất. Cô đồng dục nói to

– “Một trăm cái lí không bằng một tí cái tình”, Người thân là phật tổ mà còn không phân biệt được phải trái đúng sai thì sao có thể phổ độ được chúng sinh đây? Nếu có người phải chịu phạt thì người đó chính là con!

Nhà sư đang quỳ bên cạnh vội vàng kéo tà áo cô ngăn lại. Đức phật cúi xuống nhìn cô một thoáng với vẻ mặt ngạc nhiên rồi ngửa mặt lên nhìn nóc đại điện cười ha hả. Tiếng cười làm rung chuyển cả nóc điện.

– Giỏi lắm! Giỏi lắm! – rồi ngài nhìn khắp lượt đám đệ của mình bảo. – Các người có nghe thấy cô gái này đang mắng các người không? “Một trăm cái lí không bằng một tí cái tình” Cô gái này chỉ dựa vào mỗi một câu nói đó mà làm lay chuyển cả ngũ giới của ta. Kể từ nay, ngũ giới của ta chỉ dùng để khuyên ngăn mà không phải là cấm đoán. Đáng thưởng! Đáng thưởng! – Nói rồi ngài quay lại phía sau bảo. – Mang ra.

Từ phía sau lưng phật tổ, Phật bà quan âm bước lên tay bế một đứa bé.

– Phật tổ thưởng cho người.

Phật bà khẽ hẩy tay, đứa bé bay về phía cô, chạm vào người cô thì biến mất.

– Còn người! – Phật tổ quay sang phía nhà sư. – Người dám hi sinh hạnh căn để cứu vớt một con người. Người dục mà không dâm, điều đó, chính ta đây thừa chưa đắc đạo cũng không làm được. Người đã đắc chánh quả.

Mười Năm Sau.

Có một người đàn bà dắt một bé gái quay về chùa làng xin xuống tóc quy y. Bà mở cánh cửa trai phòng xưa dắt con gái bước vào phòng. Mọi thứ vẫn y như cũ. Bà đứng lặng trước ảnh sư thầy và chỉ vào bức ảnh nói với con gái.

– Đây là bố con!